

Directiva nr. 271 din 21/05/1991

Publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. 135 din 30/05/1991

Intrare în vigoare: 30/05/1991

privind tratarea apelor urbane reziduale (91/271/CEE)

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 21 mai 1991

privind tratarea apelor urbane reziduale (91/271/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,
având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 130s,
având în vedere propunerea Comisiei¹,
având în vedere avizul Parlamentului European²,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social³,
întrucât Rezoluția Consiliului din 28 iunie 1998 privind protecția Mării Nordului și a altor ape ale Comunității⁴ a cerut Comisiei să prezinte propuneri privind măsurile necesare la nivelul Comunității în domeniul tratării apelor urbane reziduale;
întrucât poluarea datorată unei tratări insuficiente a apelor reziduale dintr-un stat membru influențează adesea apele celorlalte state membre și întrucât, prin urmare, se impune o acțiune la nivelul Comunității, conform art. 130r;
întrucât, pentru a se evita degradarea mediului prin evacuarea apelor urbane reziduale insuficient tratate, este în general necesar ca aceste ape să fie supuse unei tratări secundare;
întrucât este necesar să se ceară o tratare mai riguroasă în zonele sensibile, în timp ce în zonele mai puțin sensibile se poate considera corespunzătoare o tratare primară;
întrucât apele industriale uzate care pătrund în sistemele de colectare, precum și evacuarea apelor reziduale și a nămolurilor care provin de la stațiile de tratare a apelor urbane reziduale trebuie să facă obiectul unor norme generale sau al reglementărilor și/sau autorizațiilor specifice;
întrucât evacuările de ape industriale uzate biodegradabile care provin din anumite sectoare industriale și care nu pătrund în stațiile de tratare a apelor urbane reziduale înainte de a se evacua în ape receptoare trebuie să constituie obiectul unor cerințe corespunzătoare;
întrucât trebuie încurajată reciclarea nămolurilor care provin din tratarea apelor reziduale;
întrucât trebuie eliminată treptat evacuarea nămolurilor în apele de suprafață;
întrucât este necesară supravegherea stațiilor de tratare, a apelor receptoare și a evacuării nămolurilor, pentru a proteja mediul de efectele negative ale evacuării apelor reziduale;
întrucât este necesar să se asigure informarea publicului asupra evacuării apelor urbane reziduale și a nămolurilor, sub formă de rapoarte periodice;
întrucât statele membre trebuie să stabilească și să prezinte Comisiei programe naționale de punere în aplicare a prezentei directive;
întrucât trebuie constituit un comitet pentru sprijinirea Comisiei în problemele care se raportează la punerea în aplicare a prezentei directive și la adaptarea sa la progresul tehnic,
ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

¹ JO C 1, 4. 01. 1990, p. 20 și JO C 287, 15. 11. 1990, p. 11.

² JO C 260, 15. 10. 1990, p. 185.

³ JO C 168, 10. 07. 1990, p. 36.

⁴ JO C 209, 9. 08. 1988, p. 3.

Articolul 1

Prezenta directivă se aplică colectării, tratării și evacuării apelor urbane reziduale, precum și tratării și evacuării apelor uzate care provin din anumite sectoare industriale.

Prezenta directivă are ca obiectiv protejarea mediului împotriva deteriorării datorate evacuărilor de ape reziduale menționate anterior.

Articolul 2

În sensul prezentei directive,

(1) "ape urbane reziduale" reprezintă apele menajere uzate sau amestecul de ape menajere uzate cu ape industriale uzate și/sau ape de scurgere;

(2) "ape uzate menajere" reprezintă apele uzate care provin din locuințe și servicii rezidențiale și care rezultă în special din metabolismul uman și din activitățile menajere;

(3) "ape uzate industriale" reprezintă toate apele uzate care provin din spațiile utilizate în scopuri comerciale sau industriale, altele decât apele menajere uzate sau apele de scurgere;

(4) "aglomerare" reprezintă o zonă în care populația și/sau activitățile economice sunt suficient concentrate pentru a face posibilă colectarea apelor reziduale urbane pentru a fi conduse spre o stație de epurare sau un punct final de evacuare;

(5) "sistem de colectare" reprezintă un sistem de canalizare care adună și conduce apele urbane reziduale;

(6) "echivalent populație (EP)" reprezintă greutatea organică biodegradabilă cu o cerere biologică de oxigen pe cinci zile (CBO₅) de 60 gr. oxigen pe zi;

(7) "tratament primar" reprezintă tratamentul apelor urbane reziduale printr-un procedeu fizic și/sau chimic care cuprinde decantarea materiilor solide în suspensie sau prin alte procedee prin care CBO₅ a apelor reziduale care intră se reduce cu cel puțin 20% înaintea evacuării și totalul materiilor solide în suspensie al apelor reziduale care intră, cu cel puțin 50%;

(8) "tratament secundar" reprezintă tratamentul apelor urbane reziduale printr-un procedeu care conține în general o tratare biologică cu decantare secundară sau printr-un procedeu care permite respectarea condițiilor din tabelul 1 din anexa I;

(9) "tratament corespunzător" reprezintă tratamentul apelor urbane reziduale printr-un procedeu și/sau sistem de evacuare care permit, pentru apele receptoare de deșeurii, respectarea obiectivelor de calitate reținute, precum și îndeplinirea dispozițiilor prezentei directive și ale altor directive comunitare;

(10) "nămoluri" reprezintă nămolurile reziduale, tratate sau nu, care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale;

(11) "eutrofizare" reprezintă îmbogățirea apei cu elemente nutritive, în special cu compuși ai azotului și/sau ai fosforului, provocând o dezvoltare accelerată a algelor și a vegetalelor din specii superioare care duce la o perturbare nedorită a echilibrului organismelor din apă și la o degradare a calității apei respective;

(12) "estuare" reprezintă zona de tranziție la gura de vărsare a unui curs de apă, între apa dulce și apele de coastă. Statele membre stabilesc limitele exterioare (maritime) ale estuarelor în contextul prezentei directive, în cadrul programului de punere în aplicare, conform art. 17 alin. (1) și (2);

(13) "ape de coastă" reprezintă apele din afara porțiunii de plajă descoperită în timpul refluxului sau în afara limitei exterioare a unui estuar.

Articolul 3

1. Statele membre asigură, pentru toate aglomerările, echiparea cu sisteme de colectare a apelor urbane reziduale:

- cel târziu la 31 decembrie 2000 pentru acelea al căror echivalent populație (EP) este mai mare de 15000

și

- cel târziu la 31 decembrie 2005 pentru acelea al căror EP se situează între 2000 și 15000.

Pentru evacuările de ape urbane reziduale în apele receptoare considerate ca "zone sensibile", cum ar fi cele definite la art. 5, statele membre asigură instalarea sistemelor de colectare până cel târziu la 31 decembrie 1998 pentru aglomerările al căror EP este mai mare de 10000.

Atunci când instalarea unui sistem de colectare nu se justifică, fie pentru că nu prezintă interes pentru mediu, fie întrucât costul său este excesiv, se utilizează sisteme individuale sau alte sisteme corespunzătoare care asigură un nivel identic de protecție a mediului.

2. Sistemele de colectare descrise la alin. (1) trebuie să corespundă dispozițiilor din anexa I pct. A. Aceste dispoziții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la art. 18.

Articolul 4

1. Statele membre asigură supunerea apelor urbane reziduale care pătrund în sistemele de colectare, înainte de a fi evacuate, la o tratare secundară sau echivalentă, în conformitate cu următoarele modalități:

- cel târziu la 31 decembrie 2000 pentru toate evacuările care provin de la aglomerări cu EP mai mare de 15000,

- cel târziu la 31 decembrie 2005 pentru toate evacuările care provin de la aglomerări cu EP cuprins între 10000 și 15000,

- cel târziu la 31 decembrie 2005 pentru evacuările în apele dulci și în estuare, care provin de la aglomerări cu EP cuprins între 2000 și 10000.

2. Evacuările de ape urbane reziduale în apele situate în regiuni muntoase (la o altitudine mai mare de 1500 m), unde este dificil să se aplice un tratament biologic eficient din cauza temperaturilor joase, pot constitui obiectul unei tratări mai puțin riguroase decât cea prevăzută la alin. (1), cu condiția unor studii aprofundate care să arate că aceste evacuări nu degradează mediul.

3. Evacuările din stațiile de epurare a apelor urbane reziduale prevăzute la alin. (1) și (2) corespund dispozițiilor din anexa I lit. B. Aceste dispoziții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la art. 18.

4. Greutatea exprimată în EP se calculează pe baza greutății săptămânale care pătrunde în stația de epurare în cursul anului, cu excepția situațiilor neobișnuite ca acelea care se datorează unor puternice precipitații.

Articolul 5

1. Conform alin. (2), statele membre identifică, până la 31 decembrie 1993, zonele sensibile pe baza criteriilor definite în anexa II.

2. Statele membre garantează că apele urbane reziduale care intră în sistemele de colectare constituie obiectul, înainte de a fi evacuate în zonele sensibile, unui tratament mai riguros decât cel descris la art. 4, cel târziu la 31 decembrie 1998 pentru toate evacuările care provin din aglomerări cu EP mai mare de 10000.

3. Evacuările care provin din stațiile de epurare a apelor urbane reziduale prevăzute la alin. (2) corespund dispozițiilor pertinente din anexa I lit. B. Aceste dispoziții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la art. 18.
4. Totuși, condițiile impuse unei stații de epurare conform alin. (2) și (3) nu se aplică în mod obligatoriu zonelor sensibile, dacă se dovedește că procentul minim de reducere a încărcăturii globale care intră în toate stațiile de epurare a apelor reziduale urbane din această zonă atinge cel puțin 75% pentru cantitatea totală de fosfor și cel puțin 75% pentru cantitatea totală de azot.
5. Pentru evacuările din stațiile de epurare a apelor urbane care se situează în bazinele de vărsare corespunzând zonelor sensibile și care contribuie la poluarea acestor zone, se aplică alin. (2), (3) și (4).
Atunci când bazinele de vărsare prevăzute la primul paragraf se situează, în totalitate sau parțial, în alt stat membru se aplică art. 9.
6. Statele membre asigură revizuirea listei zonelor sensibile cel puțin o dată la patru ani.
7. Statele membre asigură conformarea la cerințele exprimate anterior a zonelor identificate ca sensibile ca urmare a revizuirii prevăzute la alin. (6) în termen de șase ani.
8. Un stat membru nu este obligat să identifice zonele sensibile în sensul prezentei directive dacă acest stat pune în aplicare pe întreg teritoriul său tratarea prevăzută la alin. (2), (3) și (4).

Articolul 6

1. În sensul alin. (2), statele membre pot identifica, cel târziu la 31 decembrie 1993, zonele mai puțin sensibile pe baza criteriilor fixate în anexa II.
2. Evacuările de ape urbane reziduale care provin din aglomerări cu EP cuprins între 10000 și 150000 în apele de coastă și între 2000 și 10000 în estuarele situate în zonele prevăzute la alin. (1) pot constitui obiectul unei tratări mai puțin riguroase decât cea prevăzută la art. 4, cu condiția ca:
 - aceste evacuări să fie supuse cel puțin unei tratări primare ca cea definită la art. 2 alin. (7), conform procedurilor de control stabilite în anexa I lit. D,
 - studiile aprofundate să arate că aceste evacuări nu vor deteriora mediul.Statele membre pun la dispoziția Comisiei toate informațiile relevante privind aceste studii.
3. În cazul în care Comisia estimează că nu se îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (2), aceasta prezintă Consiliului o propunere corespunzătoare.
4. Statele membre asigură revizuirea listei zonelor mai puțin sensibile, cel puțin o dată la patru ani.
5. Statele membre garantează că zonele care nu mai sunt considerate mai puțin sensibile se conformează cerințelor pertinente de la art. 4 și 5 în termen de șapte ani.

Articolul 7

Statele membre garantează că, cel târziu la 31 decembrie 2005, apele urbane reziduale sunt tratate, înainte de a fi evacuate, în mod corespunzător, în conformitate cu art. 2 pct. (9), în următoarele cazuri:

- evacuări, în ape dulci și estuare, care provin din aglomerări cu EP mai mic de 2000,
- evacuări, în ape de coastă, care provin din aglomerări cu EP mai mic de 10000.

Articolul 8

1. Statele membre pot prezenta Comisiei o cerere specială pentru a obține un termen mai lung de conformare la art. 4, în cazurile excepționale datorate unor probleme tehnice și în sprijinul grupurilor de populație determinate în funcție de considerente geografice.
2. Această cerere, care trebuie motivată adecvat, expune problemele tehnice întâmpinate și propune un program de acțiuni care trebuie întreprinse conform unui calendar corespunzător pentru a atinge obiectivul prezentei directive. Acest calendar se include în programul de punere în aplicare prevăzut la art. 17.
3. Se pot accepta exclusiv motive tehnice, iar termenul prelungit prevăzut la alin. (1) nu poate depăși 31 decembrie 2005.
4. Comisia examinează această cerere și ia măsurile corespunzătoare conform procedurii prevăzute la art. 18.
5. În condiții excepționale, atunci când se poate dovedi că o tratare mai riguroasă nu prezintă interes pentru mediu, evacuările, în zonele mai puțin sensibile, de ape reziduale care provin din aglomerări cu EP mai mare de 150000 se pot supune tratării prevăzute la art. 6 pentru apele reziduale care provin din aglomerări cu EP cuprins între 10000 și 150000.
În astfel de situații, statele membre înaintează Comisiei în prealabil un dosar. Comisia examinează situația și ia măsurile corespunzătoare conform procedurii prevăzute la art. 18.

Articolul 9

Atunci când apele care țin de jurisdicția unui stat membru sunt alterate de evacuările de ape urbane reziduale care provin de la un alt stat membru, statul membru ale cărui ape sunt poluate poate notifica faptele celui alt stat membru și Comisiei.

Statele membre respective organizează, eventual împreună cu Comisia, acordul necesar pentru identificarea sursei evacuărilor și a măsurilor care trebuie luate la sursă în favoarea apelor poluate pentru a asigura conformitatea cu prezenta directivă.

Articolul 10

Statele membre asigură conceperea, construirea, exploatarea și întreținerea stațiilor de epurare a apelor urbane reziduale construite pentru a corespunde cerințelor art. 4, 5, 6 și 7, astfel încât să aibă un randament suficient în toate condițiile climatice normale ale locului unde sunt plasate. Este necesar să se țină cont de variațiile sezoniere ale încărcăturii în cursul conceperii acestor instalații.

Articolul 11

1. Statele membre garantează că, cel târziu la 31 decembrie 1993, evacuarea de ape industriale uzate în sistemul de colectare și stațiile de epurare a apelor urbane reziduale face obiectul unor reglementări prealabile și/sau a unor autorizații specifice din partea autorităților competente sau a organelor corespunzătoare.
2. Reglementările și/sau autorizațiile specifice trebuie să fie conforme cu dispozițiile anexei I pct. C. Aceste dispoziții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la art. 18.
3. Reglementările și autorizațiile specifice se reexaminează și la nevoie se adaptează la intervale regulate.

Articolul 12

1. Apele uzate tratate se reutilizează atunci când acest lucru este adecvat. Căile de evacuare trebuie să reducă la maximum efectele negative asupra mediului.
2. Autoritățile competente sau organele corespunzătoare garantează că evacuarea apelor uzate care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale se supune unor reglementări prealabile și/sau unor autorizații specifice.
3. Reglementările prealabile și/sau autorizațiile specifice privind evacuările care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale și care se efectuează în conformitate cu alin. (2) în aglomerările cu EP cuprins între 2000 și 10000, în cazul evacuărilor în ape dulci și în estuare și în aglomerări cu EP de 10000 sau mai mult, pentru toate evacuările, definesc condițiile cerute pentru a corespunde dispozițiilor anexei I pct. B. Aceste dispoziții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la art. 18.
4. Reglementările și/sau autorizațiile se reexaminează și la nevoie se adaptează la intervale regulate.

Articolul 13

1. Statele membre garantează că, cel târziu la 31 decembrie 2000, apele industriale uzate biodegradabile care provin de la instalațiile sectoarelor industriale enumerate în anexa III și care nu pătrund în stațiile de epurare a apelor urbane reziduale înainte de a fi evacuate în apele receptoare corespund, înaintea evacuării lor, condițiilor stabilite în reglementările prealabile și/sau autorizațiilor specifice adoptate de autoritatea competentă sau de organul corespunzător pentru toate evacuările care provin din instalații prevăzute pentru un EP de 4 000 sau mai mult.
2. Autoritatea competentă sau organul corespunzător din fiecare stat membru stabilește dispozițiile pentru evacuarea acestor ape uzate în funcție de natura industriei în cauză, până cel târziu la 31 decembrie 1993.
3. Comisia efectuează o comparație a dispozițiilor statelor membre cel târziu până la 31 decembrie 1994. Comisia își publică concluziile într-un raport și prezintă, dacă este cazul, o propunere corespunzătoare.

Articolul 14

1. Nămolurile de epurare se reutilizează atunci când acest lucru se dovedește necesar. Căile de evacuare trebuie să reducă la maximum efectele negative asupra mediului.
2. Autoritățile competente sau organismele adecvate garantează că evacuarea nămolurilor care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale face obiectul unor norme generale sau este supusă înregistrării sau autorizării, până la 31 decembrie 1998.
3. Statele membre asigură eliminarea deversării nămolurilor de epurare în apele de suprafață prin evacuare provenită de la vapoare, evacuare prin conducte sau prin orice alt mijloc, până la 31 decembrie 1998 cel târziu.
4. Până la eliminarea tipului de evacuare prevăzută la alin. (3), statele membre asigură supunerea la autorizare și reducerea treptată a cantităților totale de substanțe toxice, persistente sau bioacumulabile conținute în nămolurile evacuate în apele de suprafață.

Articolul 15

1. Autoritățile competente sau organismele corespunzătoare supraveghează:
 - evacuările care provin din stațiile de epurare a apelor urbane reziduale, pentru a evalua conformitatea cu dispozițiile din anexa I pct. B urmând procedurile de control stabilite în anexa I pct. D,
 - cantitățile și compoziția nămolurilor de epurare evacuate în apele de suprafață.
2. Autoritățile competente sau organismele corespunzătoare supraveghează apele receptoare de deșeuri care provin din stațiile de epurare a apelor urbane reziduale și din evacuări directe, precum cele descrise la art. 13, atunci când există temeri că mediul receptor este puternic alterat de aceste evacuări.

3. În cazul evacuărilor conforme cu dispozițiile art. 6 și în caz de evacuare de nămoluri în apele de suprafață, statele membre stabilesc o supraveghere și efectuează orice studiu care este necesar pentru a garanta că deversarea sau evacuarea de nămoluri nu alterează mediul.

4. Informațiile centralizate de autoritățile competente sau de organele corespunzătoare conform alin. (1), (2) și (3) se păstrează în statul membru și se pun la dispoziția Comisiei în decurs de șase luni de la recepționarea cererii în acest scop.

5. Principiile directe pentru supravegherea prevăzută la alin. (1), (2) și (3) se pot fixa conform procedurii prevăzute la art. 18.

Articolul 16

Fără să aducă atingere punerii în aplicare a Directivei Consiliului 90/313/CEE din 7 iunie 1990 privind libertatea de acces la informație în domeniul mediului¹, statele membre asigură publicarea la fiecare doi ani de către autoritățile și organismele în cauză a unui raport de situație privind evacuarea apelor urbane reziduale și a nămolurilor din sectorul lor. Statele membre trimit aceste rapoarte Comisiei, imediat după publicarea lor.

¹ JO L 158, 23.06.1990, p. 56.

Articolul 17

1. Statele membre stabilesc, cel târziu la 31 decembrie 1993, un program de punere în aplicare a prezentei directive.

2. Statele membre aduc la cunoștința Comisiei informațiile privind programul, cel târziu la 30 iunie 1994.

3. Dacă este cazul, statele membre transmit la Comisie la fiecare doi ani o actualizare a informațiilor prevăzute la alin. (2), cel târziu la 30 iunie.

4. Metodele și modelele de prezentare care trebuie adoptate pentru rapoartele privind programele naționale se determină conform procedurii prevăzute la art. 18. Orice modificare a acestor metode și modele de prezentare se adoptă conform aceleiași proceduri.

5. Comisia efectuează la fiecare doi ani o examinare și o evaluare a informațiilor pe care le-a primit în conformitate cu alin. (2) și (3) și publică un raport în acest sens.

Articolul 18

1. Comisia este sprijinită de un comitet alcătuit din reprezentanții statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.

2. Reprezentantul Comisiei înaintează comitetului un proiect cu măsurile ce urmează să fie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect în termenul pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizul este emis cu majoritatea prevăzută la art. 148 alin. (2) din Tratat pentru deciziile pe care Consiliul trebuie să le adopte la propunerea Comisiei. În cadrul comitetului, voturile reprezentanților statelor membre respectă ponderea prevăzută la articolul menționat anterior. Președintele nu are drept de vot.

(a) Comisia adoptă măsurile preconizate, dacă acestea corespund avizului comitetului.

(b) Dacă măsurile preconizate nu corespund avizului comitetului sau în absența avizului, Comisia înaintează Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la măsurile ce trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

Dacă, la expirarea unei perioade de trei luni de la data înaintării la Consiliu, acesta nu se pronunță, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie, cu excepția cazului în care Consiliul se pronunță împotriva acestor măsuri cu majoritate simplă.

Articolul 19

1. Statele membre pun în aplicare legile, reglementările și dispozițiile administrative necesare în conformitate cu prezenta directivă, cel târziu la 30 iunie 1993. Statele membre informează imediat Comisia în această privință.

2. În momentul adoptării de către statele membre, aceste măsuri trebuie să conțină o referire la prezenta directivă sau să fie însoțite de o astfel de referire cu ocazia publicării lor oficiale.

Metodele prin care se face o astfel de referire sunt hotărâte de către statele membre.

3. Statele membre aduc la cunoștința Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care la adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 20

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 21 mai 1991.

DISPOZIȚII PRIVIND APELE URBANE REZIDUALE

A. Sisteme de colectare¹

¹ Dat fiind că în practică nu este posibilă construirea sistemelor de colectare și a stațiilor de epurare care să permită tratarea tuturor apelor uzate în situații ca cele provenite din precipitații extrem de puternice, statele membre decid ce măsuri trebuie adoptate pentru limitarea poluării care rezultă din supraîncărcarea cu apă în urma furtunilor. Aceste măsuri se pot baza pe procente de diluare sau pe capacitatea în raport cu debitul pe timp uscat sau pot indica un număr acceptabil de supraîncărcări în fiecare an.

Sistemele de colectare țin cont de dispozițiile din domeniul tratării apelor uzate. Conceperea, construirea și întreținerea sistemelor de colectare se întreprind pe baza cunoștințelor tehnice cele mai avansate, fără a atrage costuri excesive, în special în ceea ce privește:

- volumul și caracteristicile apelor urbane reziduale,
- prevenirea scurgerilor,
- limitarea poluării apelor receptoare care rezultă din supraîncărcarea cu apă în urma furtunilor.

B. Evacuările din stațiile de epurare a apelor urbane reziduale în apele receptoare¹

¹ Dat fiind că în practică nu este posibilă construirea sistemelor de colectare și a stațiilor de epurare care să permită tratarea tuturor apelor uzate în situații ca cele provenite din precipitații extrem de puternice, statele membre decid ce măsuri trebuie adoptate pentru limitarea poluării care rezultă din supraîncărcarea cu apă în urma furtunilor. Aceste măsuri se pot baza pe procente de diluare sau pe capacitatea în raport cu debitul pe timp uscat sau pot indica un număr acceptabil de supraîncărcări în fiecare an.

1. Stațiile de epurare a apelor uzate sunt concepute sau modificate astfel încât probele reprezentative din apele uzate care intră și efluenții tratați să se poată obține înaintea evacuării în apele receptoare.

2. Evacuările provenite din stațiile de epurare a apelor urbane reziduale, tratate în conformitate cu art. 4 și 5 din prezenta directivă corespund dispozițiilor din tabelul 1.

3. Evacuările stațiilor de epurare a apelor urbane reziduale în zonele sensibile predispuse la eutrofizare, ca cele identificate în anexa II pct. A lit. (a), corespund, în afară de aceasta, dispozițiilor care figurează în tabelul 2 din prezenta anexă.

4. Dacă este cazul, pentru a garanta că apele receptoare corespund oricărei alte directive din domeniu, se aplică dispoziții mai riguroase ca cele care figurează în tabelele 1 și/sau 2.

5. Punctele de evacuare a apelor urbane reziduale se aleg, în măsura posibilului, astfel încât să reducă la minimum efectele asupra apelor receptoare.

C. Apele industriale uzate

Apele uzate industriale care pătrund în sistemele de colectare și stațiile de epurare a apelor urbane reziduale sunt supuse unui tratament prealabil necesar pentru:

- protejarea sănătății personalului care lucrează în sistemele de colectare și în stațiile de epurare,
- a garanta că sistemele de colectare, stațiile de epurare a apelor uzate și echipamentele conexe nu sunt deteriorate,
- a garanta că funcționarea stației de epurare a apelor uzate și tratarea nămolurilor nu întâmpină dificultăți,
- a garanta că evacuările stațiilor de epurare nu degradează mediul sau nu împiedică apele receptoare să corespundă altor directive comunitare,
- asigurarea evacuării nămolurilor conform normelor de securitate, într-un mod acceptabil pentru mediu.

D. Metode de referință pentru urmărirea și evaluarea rezultatelor

1. Statele membre asigură aplicarea unei metode de supraveghere care corespunde cel puțin cerințelor descrise mai jos.

Se pot folosi alte metode decât cele prevăzute la pct. (2), (3) și (4), cu condiția să se poată dovedi că acestea permit obținerea unor rezultate echivalente.

Statele membre înaintează Comisiei toate informațiile corespunzătoare privind metodele aplicate. Dacă estimează că nu se îndeplinesc condițiile prevăzute la pct. (2), (3) și (4), Comisia înaintează la Consiliu o propunere corespunzătoare în această privință.

2. Pe o perioadă de 24 de ore se prelevează probe, proporțional cu debitul sau la intervale regulate, într-un punct bine determinat la ieșirea din și, dacă este necesar, la intrarea în stația de epurare, pentru a se verifica dacă se respectă dispozițiile prezentei directive în domeniul evacuărilor de ape uzate.

Se vor aplica practici internaționale de laborator corecte, pentru a reduce la minimum degradarea probelor între momentul colectării și cel al analizei.

3. Numărul minim de probe care trebuie prelevate la intervale regulate în cursul unui an întreg se fixează în funcție de mărimea stației de epurare:

- EP cuprins între 2000 și 9999:	12 probe în cursul primului an 4 probe în anii următori dacă se poate demonstra că apele respectă dispozițiile prezentei directive în timpul primului an; dacă unul dintre cele 4 probe nu corespunde normelor, anul următor se vor preleva 12 probe.
- EP cuprins între 10000 și 49999:	12 probe
- EP de 50000 sau mai mult:	24 probe

4. Se consideră că apele uzate tratate respectă valorile fixate pentru diferiți parametri dacă, pentru fiecare parametru în parte, eșantioanele prelevate arată că se respectă valorile corespunzătoare, în funcție de următoarele dispoziții:

(a) pentru parametrii care figurează în tabelul 1 și la art. 2 pct. (7), numărul maxim de probe care pot să nu corespundă valorilor de concentrație și/sau procentelor de reducere indicate în tabelul 1 și la art. 2 pct. (7) este precizat în tabelul 3;

(b) pentru parametrii care figurează în tabelul 1 și care sunt exprimați în valori de concentrație, numărul maxim de probe prelevate în condiții de exploatare normale nu trebuie să se abată cu mai mult de 100% de valorile parametrilor. Pentru valorile de concentrație care se raportează la totalul de materii solide în suspensie, abaterea poate merge până la 150%;

(c) pentru parametrii care figurează în tabelul 2, media anuală a probelor trebuie să respecte valorile corespunzătoare, pentru fiecare parametru.

5. Pentru calitatea apei luată în considerare, nu se ține cont de valorile extreme, dacă acestea se datorează unor circumstanțe excepționale, cum ar fi precipitațiile puternice.

Tabelul 1: Dispoziții privind evacuarea apelor urbane reziduale din stații de epurare în conformitate cu dispozițiile art. 4 și 5 din prezenta directivă. Se va aplica valoarea concentrației sau procentul de reducere.

Parametri	Concentrație	Procent minim de reducere ¹	Metodă de măsurare de referință
Cerere biochimică de oxigen (CBO ₅ la 20°C) fără nitrificare ²	25 mg/l O ₂	70-90 40 conform art. 4 alin. (2)	Probă omogenizată, nefiltrată, nedecantată. Determinare a oxigenului dizolvat înainte și după o incubare de 5 zile la 20°C ±1°C, în întuneric complet. Adăos de inhibitor de nitrificare.
Cerere chimică de oxigen (CCO)	125 mg/l O ₂	75	Probă omogenizată, nefiltrată, nedecantată. Bicromat de potasiu.
Totalul materiilor solide în suspensie	35 mg/l ³ 35 conform art. 4 alin. (2) (mai mult de 10000 EP) 60 conform art. 4 alin. (2) (de la 2000 la 10000 EP)	90 ³ 90 conform art. 4 alin. (2) (mai mult de 10000 EP) 70 conform art. 4 alin. (2) (de la 2000 la 10000 EP)	- Filtrarea unei probe reprezentative pe o membrană de 0,45 μm, uscare la 105°C și cântărire. - Centrifugarea unei probe reprezentative (timp de cel puțin 5 minute, cu accelerare medie de 2800 - 3200 g), uscare la 105°C, cântărire.
¹ Reducere în raport cu valorile la intrare. ² Acest parametru se poate înlocui cu un altul: carbon organic total (COT) sau cerere totală de oxigen (CTO), dacă se poate stabili o relație între CBO ₅ și parametrul înlocuitor. ³ Această cerință este facultativă.			

Analizele privind evacuările care provin din stațiile de epurare a apei trebuie efectuate pe probe filtrate; totuși, concentrația totalului de materii solide în suspensie în probele de apă nefiltrată nu trebuie să depășească 150 mg/l.

Tabelul 2: Dispoziții privind evacuările care provin din stațiile de epurare a apelor urbane reziduale și efectuate în zone sensibile predispușe la eutrofizare, precum cele identificate în anexa II pct. A lit. (a). Se va aplica un singur parametru sau doi, în funcție de condițiile locale. Se vor aplica valoarea concentrației sau procentul de reducere.

Parametri	Concentrație	Procent minim de reducere ¹	Metodă de măsurare de referință
Fosfor total	2 mg/l P (EP cuprins între 10000 și 100000) 1 mg/l P (EP mai mare de 100000)	80	Spectrofotometrie de absorbție moleculară
Azot total ²	15 mg/l N (EP cuprins între 10000 și 100000) 10 mg/l N (EP mai mare de 100000) ³	70-80	Spectrofotometrie de absorbție moleculară
<p>¹ Reducere în raport cu valorile la intrare.</p> <p>² Azot total reprezintă totalul de azot obținut prin metoda Kjeldahl (azot organic + NH₃), de azot conținut în nitrați (NO₃) și de azot conținut în nitriți (NO₂).</p> <p>³ Altă posibilitate: media zilnică nu trebuie să depășească 20 mg/l N. Această cerință se referă la o temperatură a apei de cel puțin 12°C pe timpul funcționării reactorului biologic al stației de epurare. Condiția privind temperatura ar putea fi înlocuită printr-o limitare a timpului de funcționare, ținându-se cont de condițiile climatice regionale. Această posibilitate nu este accesibilă decât dacă se îndeplinesc condițiile prevăzute la pct. D.1 din prezenta anexă.</p>			

Tabelul 3

Număr de probe prelevate în decursul unui anumit an	Număr maxim de probe putând să nu fie conforme
4-7	1
8-16	2
17-28	3
29-40	4
41-53	5
54-67	6
68-81	7
82-95	8
96-110	9
111-125	10
126-140	11
141-155	12
156-171	13
172-187	14
188-203	15
204-219	16
220-235	17
236-251	18
252-268	19
269-284	20
285-300	21
301-317	22
318-334	23
335-350	24
351-365	25

ANEXA II

CRITERII DE IDENTIFICARE A ZONELOR SENSIBILE ȘI MAI PUȚIN SENSIBILE

A. Zone sensibile

O masă de apă trebuie identificată ca zonă sensibilă dacă aparține uneia din următoarele grupe:

(a) Lacuri naturale cu apă dulce, alte mase de apă dulce, estuare și ape de coastă, despre care s-a stabilit că sunt eutrofe sau ar putea deveni în curând eutrofe, dacă nu se iau măsuri de protecție.

Se poate ține cont de următoarele aspecte în cursul examinării elementelor nutritive care trebuie reduse de un tratament complementar:

(i) lacuri și cursuri de apă care se varsă în lacuri/bazine de acumulare/golfuri închise unde s-a constatat că schimbul de apă este slab, ceea ce poate genera un fenomen de acumulare. Este necesar să se prevadă o eliminare a fosforului din aceste zone, numai dacă nu se poate demonstra că această eliminare nu va avea efect asupra eutrofizării. Se poate de asemenea preconiza eliminarea azotului în cazul evacuărilor care provin de la marile aglomerări;

(ii) estuare, golfuri și alte ape de coastă unde s-a constatat că schimbul de apă este slab, sau care primesc mari cantități de elemente nutritive. Evacuările care provin din micile aglomerări au mică importanță în aceste zone, dar, în ceea ce privește marile aglomerări, trebuie prevăzută eliminarea fosforului și/sau azotului, numai dacă nu se demonstrează că această eliminare rămâne fără efect asupra nivelului de eutrofizare.

(b) Ape dulci de suprafață destinate captării apei potabile și care ar putea conține o concentrație de nitrați superioară celei prevăzute de dispozițiile Directivei Consiliului 75/440/CEE din 16 iunie 1975 privind cerințele calitative pentru apele de suprafață destinate preparării de apă potabilă în statele membre¹, dacă nu se iau măsuri în acest sens.

¹ JO L 194, 25.07.1975, p. 26. Directivă modificată de Directiva 79/869/CEE (JO L 271, 29.10.1979, p. 44).

(c) Zonele pentru care este necesară o tratare complementară celei prevăzute la art. 4 din prezenta directivă pentru a respecta directivele Consiliului.

B. Zone mai puțin sensibile

O masă sau o zonă de apă marină poate fi identificată ca zonă mai puțin sensibilă dacă evacuarea de ape uzate nu degradează mediul având în vedere morfologia, hidrologia sau condițiile hidraulice specifice zonei respective.

În cursul identificării zonelor mai puțin sensibile, statele membre țin cont de faptul că încărcătura evacuată riscă să fie transferată spre zonele adiacente unde aceasta ar putea altera mediul. Statele membre recunosc prezența zonelor sensibile din afara jurisdicției lor naționale.

Se ține cont de următoarele elemente în cursul identificării zonelor mai puțin sensibile: golfuri deschise, estuare și alte ape de coastă cu un schimb bun de apă și fără risc de eutrofizare sau de pierdere de oxigen, sau despre care se consideră că este puțin probabil să devină eutrofe sau să sufere o pierdere de oxigen în urma evacuării apelor urbane reziduale.

ANEXA III

SECTOARE INDUSTRIALE

1. Prelucrarea laptelui.
2. Fabricarea de produse pe bază de fructe și legume.
3. Fabricarea și îmbutelierea băuturilor nealcoolice.
4. Prelucrarea cartofilor.
5. Industria cărnii.
6. Fabricarea berii.
7. Producerea alcoolului și a băuturilor alcoolice.
8. Fabricarea de alimente destinate animalelor pe baza unor produse vegetale.
9. Fabricarea de gelatină și lipici din piei și oase.
10. Fabricarea malțului.
11. Industria de prelucrare a peștelui.